

0120 – 20. januar

Men nettopp derfor skal dere også med all iver la deres tro vise seg i et ærbart liv. 2Pet 1: 5.

Når en virkelig tenker over alle de dyrebare løftene Gud har gitt oss, kan en bli redd over sin forferdelige likegyldighet og ulydighet. En forskrekkes over å oppdage at en slett ikke alltid tenker på at vi skal være opptatt med å bevise vår tro gjennom et gudfryktig liv.

Vi har fått alt det vi trenger til liv og gudsfrykt. Så vi trenger ikke, på grunn av vår egen svakhet, være noen syndens trell. Og vi har de aller største og mest dyrebare løfter fra Gud selv, som umulig kan lyve. Løfter som gjelder allerede her i dette livet, som går ut på at vi får del i Guds natur, og skal leve med ham i evighet.

Skulle det ikke da, den lille tiden vi ennå skal leve her i kjødet, først og fremst være vårt høyeste ønske bare å leve for Herren som har gitt oss alt dette? Bare leve til hans ære, bidra til at han ble opphøyet. Og derfor la det bli dette vi er opptatt med; at vår tro må vise seg i et ærbart liv, et liv til hans ære! Be Gud tilgi deg all din likegyldighet! Be om nåde til å leve et liv mer likt Kristus fra nå av!

Når Peter sier: «La deres tro vise seg i et ærbart liv», så er det med et ærbart liv tale om hellig nidkjærhet, kraft og trang til det gode. Apostelen vil at vår tro ikke bare skal være en død tro, bare uvirksom kunnskap, bare noe vi vet. Eller bare en slags god sovemedisin. Han formaner til at når vi tror noe så herlig som Guds løfter inneholder, så skulle vi også, i hele vårt daglige liv, oppføre oss som det passer seg for et så benådet og lykkelig folk på jord.

På dette området ser vi ofte mye som er både sørgelig og underlig. Vi ser mennesker som virkelig synes å ha fått et nytt åndelig liv. Men samtidig er det som om de ikke vet at den nåden de har fått ta imot, også skulle få sitt utslag i livet deres, og føre til at det gamle mennesket ble overgitt til døden.

Tvert imot ser vi bare hvordan de lukker øynene for både den ene og den andre vanesynden. Som om de ikke vet at enhver synd må korsfestes og overgis til døden. Hvis disse menneskene likevel skulle vise seg å ha åndelig liv, så viser i alle fall livet deres helt klart at de lever i en åndelig søvn.

Og det er egentlig fra denne konkrete tilstanden apostelen vil vekke oss med disse ordene om å la vår tro vise seg i et ærbart liv; i nidkjærhet og kraft, virksomt i livet vårt.

Han sier også selv at det er det han er opptatt med i dette brevet: «Dette er allerede det andre brevet jeg skriver til dere. I begge brev vil jeg ved påminnelse vekke opp deres rene sinn». Å, måtte nå hver éneste en som leser dette, straks gå i seg selv og tenke etter om det også hos ham eller henne skulle finnes noe av dette; noe av en kristens liv som en bare overser! En synd som du ennå ikke oppriktig korsfester. For på disse områdene vil det vise seg om det er noen kraft i vår gudsfrykt; i dette å gjøre alt det gode som er mulig i hver enkelt livssituasjon, og ta avstand fra, og korsfeste synden.

F. eks.: Du som tror, og har fått nåde, men kanskje bærer i deg et hardt og irritabelt sinn: Du må være oppmerksom på dette! Du skal overgi dette til døden. Slipp det ikke løs, men følg din Frelses eksempel. Når han ble hånet, hånte han ikke igjen. Når han led, truet han ikke, men overlot seg selv til ham som dømmet rettfærdig.

Du som tror og er benådet, men bærer på store kjødelige begjær: Pass deg! Hør apostelen Peters ord: «Jeg formaner dere som fremmede og utlendinger til å avstå fra de kjødelige lyster som fører til krig mot sjelen».

Du som tror, og har fått motta nåden, men har et hjerte som er blitt inntatt av jordiske ting; det du eier, din forretningsvirksomhet, osv., slik at du først og sist er opptatt med å tale om disse tingene: Vær klar over at dette er et dårlig tegn! For da er du ikke åndelig edru og våken. Og blir du da ikke våken, så vil disse tornene kvele den gode sæden i deg, så du blir en falsk kristen. I hjertet er du jo jordisk. Bare i munnen og i en viss utvortes kristelighet er du åndelig.

Du som tror og eier alt dette herlige Gud har gitt oss i Kristus, men kan se disse menneskene gå i åndelig død og falsk sikkerhet mot en evig fordømmelse: Gjør du ikke noe som helst for å vekke dem opp? Taler du med dem om alt annet, men vet innerst inne godt om den ulykken som truer dem? Å, våkne opp! Be Gud om å få en oppriktig kjærlighet! At den alltid må arbeide i hjertet ditt så det må bli om å gjøre for deg å finne muligheter til å tjene dine medmennesker slik at de blir frelst!

Du som tror og har fått nåde: Du ser din fattige bror i en eller annen form for nød. Selv har du mulighet for å hjelpe ham, men du lukker bare hjertedøren din til for dette spørsmålet. Hvordan går det med Guds kjærlighet i deg nå? Her må du overgi til døden dette kjødet ditt som vil beholde alt du har bare til deg og dine.

Du ser at i slike forhold er det du vil oppdage hva det vil si at troen må vise seg i et ærbart liv, i hellig kraft og nidkjærhet.

Og så sier altså apostelen at i dette skal vi bruke all iver. Be Gud om hans Hellige Ånd til å få tro og så inderlig kjærlighet at dette blir åpenbart i hele livet ditt! Må Gud tilgi oss alle våre mangler på dette området, – og så, gjennom de store og dyrebare løftene han har gitt oss, fyller oss med fryd og kraft! Så det virkelig kan skje en forvandling med oss på dette området.